

ONGEREMDE KINDER(PUBER?)PRAAT

Wij zijn allemaal maar gewone mensen,
maar met een buitengewone God.

Wij hebben sinds kort niet één, maar twee exemplaren in huis. Een uiterst bijzondere soort, die zich niet zomaar laat doen. Licht ontvlambaar, soms over-behulpzaam, soms extreem luidruchtig dan weer muisstil... jep, pubers! Hoe ouder ze worden, hoe droger de humor, of toch in ons gezin.

Woensdagmiddag worden hier steeds eitjes gebakken. Ieder maakt naar believen zijn eigen eitje. Een drukte van jewelste in de keuken dus.

Puber 1 met het zoutvat in de aanslag: "Op zouten, het is mijn beurt."

Puber 2 neemt daarop een ei uit de mand en zwaait uitdagend naar puber 1: "Met jou heb ik nog een eitje te pellen!"

Puber 1 met een verse snee brood van de stapel: "Maar ik heb jou zo brood nodig!" en bijhorend overdreven dramatisch sip gezicht.

Puber 2 doet er nog een schep bovenop en neemt een keukenhanddoek en wikkelt die rond de nek van puber 1 met

de woorden: "Ik zal jou eens afdrogen."

Dit alles met het achtergrondkoor van de 3 kinderen die nog niet in die fase zitten en die vanaf de eettafel zingen: "

**Puberteeeeiiiiitttt,
Puberteiittttt en
pubeeteeers!"**

Maar pubers zijn ook zo kwetsbaar en onzeker. Micha gaat sinds kort naar het eerste middelbaar. Daarbij verliet hij de veilige cocon van een school met de Bijbel, waar zijn geloof algemeen aanvaard werd, aangemoedigd en zelf basis van het onderwijs is. Hij gaat naar een katholieke middelbare school, maar veel 'oprecht geloof' kan je daar niet vinden... als ouders hadden we hem hierop voorbereid... Hij had een heel plan klaar: "Ik ga niet direct roepen dat ik in God geloof en elke zondag naar de kerk ga. Maar ik ga ook niet liegen als het gevraagd wordt. Misschien kan ik, als ik later een goede vriend heb, wel met hem praten over het geloof."

Maar pubers zijn ook eerlijk en recht door zee. We zijn enkele maanden verder in dat eerste schooljaar in het eerste middelbaar en zijn klas is intussen wel op de hoogte dat hij toch net iets anders is dan anders. Zo trots op onze zoon! En deze fierheid werd gisteren nog eens extra opgeblonken...

Micha had zijn smartphone in zijn hand en moest ineens erg glimlachen: "Wat een leuk bericht!". Als moeder is het dan zeker het moment om eens te gaan checken wat er zo leuk is...

Het begon allemaal al enkele dagen geleden. Zijn vriend had hem verteld dat zijn cavia zou moeten ingeslapen worden. "Mama, de cavia was helemaal slap en futloos, maar hij is dan ook al 8 jaar. Dat is dus dubbel zo oud als een cavia normaal wordt. Ze hebben een datum geprikt wanneer het moet gebeuren. Maar weet je wat mama, ik heb tegen mijn vriend gezegd dat ik voor zijn cavia zal bidden."

LEES ONLINE

De dag erna kwam Micha enthousiast thuis: "Mama, de cavia is meer actief geworden. Mijn vriend zei dat hij gewoon weer rondloopt alsof er nooit iets aan de hand was! Maar de datum is morgen... ik heb gezegd dat ik nog meer voor de cavia ga bidden."

En gisteravond was dus het hoogtepunt, zijn vriend stuurde een whatsappje "Hé, Micha, ik denk dat mijn cavia gered werd door jouw gebedjes! Bambam moet niet meer naar de dierenarts om in te laten slapen!" Het berichtje werd vergezeld van een prachtige foto van een actieve, duidelijk levende Bambam.

Wij zijn allemaal maar gewone mensen, maar met een buitengewone God.

Ann Van der Flaas,
mama van Eli (14 jaar), Micha
(12 jaar), Abel (10 jaar),
Juda (7 jaar) en pleegmama van
Rafaël (7 jaar)

